

In odvijal je odejo, pod katero je čepel njegov petelinček.

A strah in groza! Petelinček je bil že ves trd! — — — Napolzaprto oko je bilo stekleno in kljunček je imel odprt širje kakor včeraj, ko je jedel njegovo pogačo...

»Oôôô — petel... petelinček« — in deček je zajokal na vse grlo, videč, da je petelinček trd in mrzel. — Hipoma so stali mati ob postelji poprašujoč, kaj se je zgodilo.

»Aha, predolgo sta spala, ti in tvoj petelinček! Prevroče mu je bilo pod odejo, pa je poginil. Pomni dobro: kdor predolgo spi, le malo časa živi. Predolgo spanje je zdravju škodljivo. Le glej, da se še tebi ne zgodi enako!«

Pepček je zadušil solze. Uvidel je, da je sam ugonobil petelinčka. Neizmerno mu je bilo hudo. Kaj porekó ded?

Pa vendar je vse srečno izteklo. »No, saj je bil slep,« so mu rekli drugi dan dobri ded, »ni take nesreče. A tebi naj bo v pouk, da mora tudi s kokošmi vstati, kdor gre s kokošmi spat!«

In Pepček pomni te besede še danes, pa se tudi po njih ravna. Zdrav je na duši in telesu.

Rodomilka.

Ko bi znal!

Ko bi risati jaz znal,
tebe, Vinko, bi narisal;
ko bi pisati jaz znal,
tebe bi takoj opisal.

Pa ni barv na svetu vsem,
ki zaté bi dobre bile,
ni verig, ki bi takrat
te za mizo priklenile.

Pa peresa tudi ni,
ki bi tebe opisalo:
črka je le mrtva reč —
ti pa živ kot žrebe malo...

Slavko Slavič.

